

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **Frank Bold Society, z.s.**
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 55, 100 10 Praha 10

za účasti: TAMEH Czech s.r.o.
sídlem Vratimovská 689/117, 719 00 Ostrava-Kunčice

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2016 č.j. 2054/580/16, 74445/ENV, ve věci změny integrovaného povolení

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jako nepřípustné žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 2.12.2015 č.j. MSK 140739/2015 ve věci změny integrovaného povolení č.23 vydané pro zařízení „Závod 4 – Energetika“ TAMEH Czech s.r.o. (dále též „provozovatel“) podle zákona č. 76/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZIP“).
2. Žalobce namítl, že 1) měl být účastníkem řízení o změně integrovaného povolení, když se podle něj jednalo o změnu podstatnou ve smyslu § 2 písm. i) ZIP. Předmětná změna může mít významné účinky na životní prostředí a lidské zdraví, neboť tím, že provozovatel zařadí své zařízení do Přechodného národního plánu, dojde k „zakonzervování“ dosavadních emisních limitů až do 30.6.2020, místo jejich snížení již od 1.1.2016. Moravskoslezský kraj je dlouhodobě nejhůře hodnoceným krajem z hlediska kvality ovzduší v ČR a Závod 4 – Energetika je čtvrtým největším producentem PM₁₀ v tomto kraji. Provozovatel přitom již v roce 2014 avizoval, že bude instalovat ekologizační technologie, díky nimž bude s předstihem plnit emisní limity EU. Podle žalobce by jakákoli změna, která nastavuje mírnější podmínky provozu než obecná úprava, měla být ve smyslu ZIP posouzena jako změna podstatná. 2) To, že proces posuzování vlivu koncepce Přechodného národního plánu na životní prostředí (SEA) vyloučil plošné nepříznivé vlivy na životní prostředí na celém území ČR, podle žalobce ještě neznamená, že se koncepce nemůže projevit negativně v konkrétních podmínkách. Hodnocení SEA nepostihuje vlivy jednotlivých zdrojů na lidské zdraví, to je povinností krajských úřadů v jednotlivých řízeních. Možnost významných negativních účinků změny integrovaného povolení č. 23 nelze vyloučit pouhým odkazem na závěry procesu SEA. 3) Správní orgány podle žalobce měly využít v řízení o změně integrovaného povolení správního uvážení, když § 37 odst.6 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOO“) nevylučuje diskreci správního orgánu při změně příslušného povolení k provozu. Přechodný národní plán stanovuje maximální možné hodnoty, takže nižší emisní stropy v integrovaném povolení nemohou být v nesouladu s Přechodným národním plánem. Dále žalobce namítl, že 4) správní orgány porušily § 14 odst.3 ZIP, tedy povinnost vycházet při stanovení závazných podmínek provozu, zejména emisních limitů, z nejlepších dostupných technik (BAT), když v daném případě neposuzovaly soulad emisních limitů s BAT. 5) U jednání, k vyjádření žalovaného, že žalobcovy obdobné žaloby byly v jiných soudních řízeních zamítnuty, žalobce uvedl, že další žaloby podával v krajích, které jsou méně postiženy než Moravskoslezský kraj, v tom spatřoval důležitou odlišnost.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil způsob implementace Přechodného národního plánu, kdy krajský úřad pouze neprodlenně uvádí příslušné povolení do souladu se schváleným a vyhlášeným Přechodným národním plánem. Proces SEA nebyl „středobodem“ rozhodování správních orgánů, šlo o koncepční a podpůrný materiál. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o změnu podstatnou, nebylo postupováno podle § 19a odst.1 ZIP, tedy nebyl důvod nově přezkoumávat všechny dotčené podmínky s BAT.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodl dne 2.12.2015 o změně č. 23 integrovaného povolení pro zařízení „Závod 4 – Energetika“ provozované TAMEH Czech s.r.o., spočívající ve změně (prodloužení) emisních limitů pro kotle K1 až K11 do 30.6.2020 a v uvedení emisních stropů T_{ZL}, SO₂ a NO_x pro jednotlivé roky 2016 až 2020 v souladu s Přechodným národním plánem České republiky. Plán byl schválen rozhodnutím Evropské komise C(2015) 2298 ze dne 10.4.2015 a krajský úřad tímto rozhodnutím uvedl příslušné integrované povolení do souladu s tímto plánem na základě § 37 odst.6 ZOO.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Krajský úřad uvedl, že se v případě této změny nejedná o změnu podstatnou ve smyslu § 2 písm. i) ZIP, neboť sama o sobě nedosahuje prahových hodnot uvedených v příloze 1 ZIP a definice podstatné změny podle bodů 2. a 3. tohoto ustanovení není pro toto správní řízení relevantní. Změnou nedochází k faktické změně v užívání, způsobu provozu ani k rozšíření zařízení. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a zároveň přihlášku opomenutého účastníka do řízení, s tím, že podle něj se jedná o změnu podstatnou, zakonzervování současných hodnot emisních limitů až do 30.6.2020 přispěje k dalšímu prodloužení již tak nadměrně dlouhého období nevyhovující kvality ovzduší v lokalitě. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovu odvolání jako nepřípustné, když se ztotožnil s názorem krajského úřadu, že v tomto řízení nešlo o změnu podstatnou ve smyslu § 2 písm. i) ZIP. Provozovatel spalovacího stacionárního zdroje zařazeného do Přechodného národního plánu plní emisní limity jemu stanovené v povolení provozu platném k 31.12.2015 a emisní stropy pro jednotlivé roky stanovené v Přechodném národním plánu. Nedochází k navyšování emisních limitů oproti stávajícímu stavu.

6. Soud předesílá, že předmětem přezkumu je v daném případě rozhodnutí o žalobcově účastenství, proto se zabýval především žalobní námitkou 1) ohledně charakteru změny integrovaného povolení. Žalobce by totiž mohl být účastníkem správního řízení pouze v řízení o změně podstatné – srov. § 19a, § 7 odst.1 písm. e)/ZIP. Jak již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.9.2016 č.j. 2 As 92/2016-76, *pro určení, zda se jedná o změnu integrovaného povolení podstatnou či nikoliv, je rozhodující, zda tato změna sama o sobě dosahuje prahových hodnot či nikoliv*. V nyní přezkoumávané věci je nesporné, že změna spočívá v prodloužení doby stávajících emisních limitů, jejich výše se tedy tímto rozhodnutím nemění, nejsou navyšovány. Žalobcova snaha o snižování emisních limitů (a s tím spojené rozladění, pokud jsou tyto limity udržovány na stávajících hodnotách) jsou sice pochopitelné a z hlediska ochrany životního prostředí logické, avšak pro charakter změny a s tím spojené účastenství v řízení zcela nepodstatné. Soud souhlasí s argumentací správních orgánů, které vyhodnotily změnu jako nepodstatnou, a pro stručnost odkazuje především na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který se touto otázkou podrobně a přesvědčivě zabýval zejména na str. 6 -8 napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom v žalobě uvedl obdobné námitky jako již v odvolání, aniž by nějak významněji reagoval na závěry uvedené žalovaným. Soud nesouhlasí s žalobcovým názorem, že jakákoli změna, která nastavuje mírnější podmínky provozu než obecná úprava, by měla být ve smyslu ZIP posouzena jako změna podstatná. Soud k tomu připomíná, že účelem této změny bylo uvést integrované povolení do souladu s Přechodným národním plánem, což je zcela v souladu s § 37 ZOO. Žalobní námitka 1) je nedůvodná.
7. Ke zbývajícím námitkám se soud vyjadřuje pouze velmi stručně, neboť se již týkají věci samé, tedy otázek řešených v řízení, v němž žalobce nebyl a ani neměl být účastníkem.
8. K žalobní námitce 2) soud uvádí, že předmětem správního řízení byla změna integrovaného povolení, spočívající v uvedení hodnot do souladu s Přechodným národním plánem, nikoli řízení o posuzování vlivů na životní prostředí (SEA) k Přechodnému národnímu plánu. Povinností krajských úřadů v jednotlivých řízeních bylo uvést integrovaná povolení do souladu se schváleným Přechodným národním plánem. Žalobní námitka 2) je nedůvodná.
9. K žalobní námitce 3) soud připomíná § 37 ZOO, v jehož odst.1 a 2 je detailně popsán princip fungování Přechodného národního plánu a spalovacích stacionárních zdrojů do něj zařazených. Ust. § 37 odst. 6 věta druhá ZOO stanoví, že krajský úřad uvede bez prodlení do souladu příslušná povolení provozu se schváleným a vyhlášeným Přechodným národním plánem. Nic více, nic méně. Přechodný národní plán je určitým způsobem nastaven, úkolem krajských úřadů je přenést nastavení emisních limitů do jednotlivých integrovaných povolení. Nic více, nic méně. Krajský úřad postupoval v dané věci zcela podle rozhodující právní úpravy. Žalobní námitka 3) je nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje

10. K žalobní námitce 4) postačí nahlédnutí do zákona, konkrétně ZIP: § 14 (BAT) se primárně týká procesu vydání integrovaného povolení. V souladu s § 19a ZIP platí, že podle §§ 3 až 15 tohoto zákona (tedy i podle § 14) se postupuje obdobně při změně integrovaného povolení – pokud se ovšem jedná o změnu podstatnou, což není nyní přezkoumávaný případ. Žalobní námitka 4) je nedůvodná.
11. Zcela na okraj, neboť se nejednalo o žalobní námitku, ale jen o reakci na vyjádření u jednání, soud podotýká, že je mu znám rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24.4.2018 č.j. 15 A 44/2016-134, jímž byla zamítnuta žalobcová obdobná žaloba (změna integrovaného povolení pro Teplárnu Komořany), tedy v kraji, který rozhodně není méně postižen než Moravskoslezský kraj.
12. Soud zamítl žalobu pro nedůvodnost v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.
13. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který má v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný se však tohoto práva vzdal.
14. Výrok o náhradě nákladů osoby zúčastněné je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud jí neuložil žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. března 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu